

година той се завръща въ родния си градъ. „Въ 1849 година подиръ свършваніето ми курса въ Херсонскѣ-тѣ духовна Семинаріѣ въ г. Одеса като си получихъ Атестата слѣдующѣ-тѣ 1850 година се възвърнахъ въ родното си мѣсто въ г. Сливенъ и заловихъ ся въ учителскѣ длѣжностъ“³³ Кждѣ се е бавилъ Чингуловъ цѣла година, кога е трѣгналъ отъ Одеса, откждѣ точно е миналъ и какво е вършилъ неможемъ да установимъ, защото свѣденіята сѣ оскѣдни и намѣста противорѣчиви. Знаемъ само, че на пѣтъ за Сливенъ, той се отбилъ въ Браила „Неговия старъ приятель (Диамандиевъ) го срѣщналъ нѣжно като братъ и му помогналъ материално да стигне въ Сливенъ“ (Свѣлина кн. II стр. 3). Чингуловъ тѣкмялъ да се услови главенъ учитель въ Свищовъ, гдѣто много го кавили (Явтра с. 100), но благодарѣтеля му Д. Диамандиевъ, а вѣроятно и сливенската колония въ Браила, за да осуети подобни покани, настоялъ да остане въ родния си градъ учитель, като му обѣщаль, че до като учителствува въ Сливенъ ще му плаща всѣка година по сто двадесетакъ (ермилика) около 400 лева (2000 гроша) възнаграждение.³⁴ Слѣдъ обѣщаната подирѣпа отъ Диамандиева, независимо отъ това дали въ Сливенъ ще му плащатъ или не, Чинтуловъ трѣгналъ за Сливенъ. Въ родния си градъ той пристигналъ въ 1850 год., вѣроятно, прѣзъ мѣсець май или юний, и се условилъ веднага учитель. Това се вижда от писмото на Н. Х. Касапски — 30 юний 1850 год. — до Найдень Геровъ: „Разбрахме заедно съ Ботѣ П. (Петковъ) Добря Чинтуловъ. Той ни извѣстѣва за благополучното си стигнуваніе въ отечеството, Сливенъ, и че останалъ тамъ учитель“ (Архивъ Н. Г. I. 790). И тѣй съ прѣпорѣжката и материалната подирѣпа на браилскитѣ сливенци-коловисти и главно на Диамандиева, Чинтуловъ идва въ Сливенъ,